

Srpnová rána

 litterate.cz/srpnova-rana

Alef Nula, zakladatel

12 srpna, 2023

Ještě není tma.

Slunovrat je už dávno pryč, ale den má nad nocí pořád navrch – má ještě patnáct hodin.

Svatá Anna už dávno prošla kolem a zůstal po ní ranní chlad. Léto zraje, měkne a láme se do podzimu – ale přijdou ještě teplé dny a možná i pověstná srpnová parna.

Srpnová rána jsou tichá a se studeným vzduchem ke mně přitékají lesní vůně: smrčina, doubrava, potok, a napršelo – konečně rostou houby. Cikády ponocovaly a vyspávají, zato jiříčky, vlaštovky a rorýsi už pilně krouží po vymetené obloze. Sluneční vůz se vydal na svou denní pouť, pořád ještě dlouhou, a až se vyhoupne nad hřeben střechy, možná i sundám svetr.

Srpnová rána nebyla jen jedna. Bylo několik a přišly rychle za sebou.

První rána byl článek na čtyřadvaceti fórech. Ten zatím poslední fór se moc nepovedl – žádat Banderu o odpuštění, to je i na zdejší ~~fašistické~~ liberálně-demokratické poměry dost, ale opravdu dost silné kafe.

Druhá a třetí rána přišly těsně za sebou. Prakticky souběžně s publikací článku o tom, jaký byl Bandera gentleman, došlo ke dvěma znásilněním (Plzeň, Praha) v banderovském stylu, a to jako z udělání Banderovými krajany. Nechutných podrobností čtenáře ušetřím, stejně jsou jich plné noviny.

Čtvrtou ranou byla výzva ministra lásky, Víta Rakušana, abychom neupadli do pokušení na tyto excesy aplikovat princip kolektivní viny. Elitní narkoman J. X. Doležal v souladu s tím P.T. publiku připomíná, že násilníky nejsou všichni Ukrajinci, ale jen dva. – Věřme a doufejme, že pan Doležal nebude muset zvedat laťku a zobecnit svůj apel na nějaké přirozené číslo, které by bylo ostře větší než dvě.

Pátou ranou, byť mimo nativní pořadí, je – překvapivě – aplikace kolektivní viny právě těmi, kdo před ní v případě neoBanderovců varují. Kolektivní vina je naprosto bezskrupulózně aplikována na Rakušanku ruského původu, paní Netrebko, která v Praze nesmí – pro svůj národnostní původ – zpívat podobně, jako nesměl v Praze hrát Hugo Haas, protože byl Žid. Naprosto analogicky je kolektivní vina aplikována na tenistky, které v ČR nesmějí hrát jen proto, že jsou Rusky; v těchto případech je kolektivní vina zřejmě v pořádku, a to je ta rána.

Šestou ranou je okolnost, že činovník hlavního města Prahy neunese ani tak triviální zodpovědnost, jako je samostatné rozhodnutí o tom, zda je možno uspořádat koncert kolektivní vinou stíhané zpěvačky a ~~jde se o tom radit~~ jde požádat o instrukce na ukrajinskou ambasádu.

Jako sedmou a zatím poslední ránu vnímám fakt, že z úst představitele dosud nadějně opoziční strany PRO, Petra Vacka, zazněla slova, která v mých očích – a možná nejen mých – staví tuto stranu do jedné řady s ANO a zbytkem šestikoalice: z Východu k nám vždy přišly jen katastrofy, utrpení a ponížení (volně citováno): další, kdo se rozhodl políbit Prsten.

Možná, že kdybych se snažil, našel bych těch ran ještě víc – mně ale těchto sedm ran srpnových úplně stačí.

—~—

Léto se láme, srpen je skoro v polovině, konec prázdnin skoro na dohled. Dny jsou ještě dlouhé, ale už se viditelně krátí.

Padají stíny. Ještě není tma – ale stmívá se.

—~—